

вплив товаришів, викладачів, участь у різних змаганнях за факультет та університет.

Висновки. З аналізу проведеного дослідження ми бачимо, що мотиви до занять фізичною культурою і спортом у студентів різні, що вимагає від викладача, з одного боку, диференційованого підходу до вибору фізичних вправ, а з іншого – корекції студентських пріоритетів у ставленні до занять.

Список використаних джерел

1. Кебкало Т.Г., Палієнко О.А., Годук Н.І. Дослідження ціннісно-мотиваційних установок студентів вищого педагогічного навчального закладу. Проблеми освіти: наук.-метод. Збірник. К.: Інститут інноваційних технологій і змісту освіти, 2016. Вип. 48. С. 53-57.
2. Смакула О.І. Формування ціннісного ставлення майбутніх учителів до фізичної культури : дис... канд. пед. наук: 13.00.04. Інститут проблем виховання АПН України. К., 2004. 194 с.
3. Сичов С. Формування у школярів і студентів потреби фізичного вдосконалення. Фізичне виховання у школі. 2001. № 4. С. 22-26.

УДК 378.147.091

ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ВИХОВАННЯ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Л.Ю. Дудорова, доктор педагогічних наук, професор

В.В. Хромочкін, студент

Київський національний університет технологій та дизайну

Ключові слова: фізична культура, виховання, сучасна молодь.

В умовах формування української державності серед різноманітних проблем, що пов'язані з національною системою фізичної культури і спорту, актуальною залишається проблема підвищення духовного потенціалу нації, особливо молоді [4].

Фізичну культуру і спорт ми розглядаємо як важливий елемент сучасної культури. Вона містить величезні можливості для позитивної дії на здоров'я, фізичну досконалість, але в той самий час і на духовний світ, на етичні і естетичні засади особистості, на її світогляд, емоції, моральні принципи, естетичні смаки, а також на гармонійні взаємини між людьми в суспільстві.

Разом з тим, на людину можна впливати засобами фізичного виховання і спорту керуючись канонами зла, прямого або непрямого насильства над собою, нехтуючи її здоров'ям і гідністю заради досягнення чужих йому цілей. Тому фізичному вихованню необхідна світоглядна основа, яка визначала б людські орієнтації, оцінки їх цілей, змісту, процесу та результатів, що досягаються.

Як показує аналіз наукової літератури [1; 3], такою методологічною світоглядною основою людського вимірювання фізичного виховання і спорту є гуманізм, тобто зведення добродійної поведінки людини по відношенню до інших людей, суспільства і природи.

Спорт є органічною частиною фізичної культури і є сукупністю матеріальних і духовних цінностей, які створюються і використовуються суспільством для ігрової фізичної діяльності людей, що спрямована на інтенсивну спеціалізовану підготовку для подальшого максимального прояву здібностей шляхом змагання у визначених рухових діях. Отже, спорт є діяльністю, яка служить інтересам суспільства, реалізуючи виховну, підготовчу і комунікативну функції, але не є постійною спеціальністю (професією) людини.

Якби вдалося добитися чіткого розуміння більшістю людей того, що фізична активність і спорт для дітей і молоді є необхідною і найважливішою умовою нормального розвитку розуму і тіла, що абсолютна більшість психічних і фізичних захворювань, так або інакше пов'язані із відсутністю рухів і ожирінням, що фізична активність і „заняття спортом для себе” покращують якість життя, знімають стресові стани, підвищують працездатність і т.і., – то вдалося б не тільки припинити фізичну деградацію нації, але і значно підвищити рівень її здоров'я і працездатності [5].

Мета дослідження – вивчити вплив нинішньої пропаганди здоров'я і спорту на мислення здобувачів освіти і виявити інтерес сучасної молоді до фізичної культури.

У 2022-2023 н.р. у КНУТД (Київський національний університет технологій та дизайну) було проведено соціологічне опитування 100 студентів 1 і 2 курсів із них: 25 хлопців і 25 дівчат I-го і 25 хлопців і 25 дівчат 2-го курсу. Їм було запропоновано заповнити анонімну анкету.

Результати дослідження. Результати опитування довели, що студенти I-го курсу, і дівчата, і хлопці, більш охоче відповідають на загальні питання, що стосуються спорту, олімпійського руху і т.д. Так само вони краще ставляться і до фізичної культури. Хлопці і дівчата I-го курсу вважають, що фізична культура і спорт займають високе місце в їхньому житті, тоді як хлопці II-го курсу, навпаки, відводять фізичній культурі низьке місце. Майже всі опитані студенти вважають діючу пропаганду фізичної культури і спорту недостатнього рівня. У всіх опитаних – здоров'я в системі цінностей стоїть на першому місці. Але не зважаючи на це лише половина студентів I-го курсу і дівчата II-го вважають свою поведінку націленою на збереження свого власного здоров'я, а хлопці II-го і взагалі вважають, що їх спосіб життя не відповідає поняттю „здоровий”.

Думки опитаних поєднуються в тому, що існуюча пропаганда фізкультури і спорту робить малий вплив на їх світогляд. В такій ситуації потрібні радикальні заходи щодо формування у студентів уявлення і практики здорового способу життя, нових ціннісних орієнтирів, що включають високий рівень громадянськості і патріотизму, неприйняття шкідливих відхилень [1; 5].

Одним із способів пропаганди є формування у студентів інтересу до занять фізичною культурою. Відомо, що інтереси студентів бувають різними. Серед них є як прагнення зміцнити здоров'я, укріпити поставу, так і бажання розвинути рухові і вольові якості. Інтереси у хлопців і дівчат різні: дівчата частіше мріють про красиву фігуру, витонченість рухів і гарну ходу, а не про розвиток швидкості, сили і витривалості: хлопці ж бажають розвинути силу, швидкість, витривалість, спритність.

Дані соціологічних досліджень показують, що світоглядний, естетичний і загальнокультурний розвиток особи студента не входить у завдання

університету, що цей процес повинен здійснюватися тільки кафедрами суспільних та гуманітарних наук. Така позиція на практиці трансформується у ставлення вузівських фахівців до всестороннього розвитку особистості молодого фахівця, до обмеженої єдності її професійних і загальнокультурних якостей як до чогось другорядного, лише супутнього професійній підготовці [2].

Проте студентська молодь не повністю розділяє таку позицію. Так майже 60% респондентів вважають, що фахівець з вищою освітою не може бути нерозвиненим в культурному відношенні і не може не знати досягнення літератури, театру, музики, спорту.

Висновки. Дані соціологічного дослідження проблеми „Спосіб життя сучасного студента” показують, що в соціально-психологічному сприйнятті традиційна система занять фізичним вихованням у КНУТД оцінюється студентською молоддю як „необхідний соціальний обов’язок”, а не як „потреба в природному”. Саме на цій основі здійснюється формування потреби у фізичній культурі більшою частиною студентської молоді.

У фізичній культурі і спорті як важливих елементах сучасної культури акумулюються величезні можливості для позитивної дії не тільки на здоров’я та фізичну досконалість, але і на духовний світ, на культуру людини і, зрештою, на її позитивний світогляд.

Аналіз спеціальної науково-методичної літератури свідчить про те, що розвиток суспільства ставить нові вимоги до фізичного виховання людини. В даний час організація фізкультурно-спортивного режиму людини набуває соціального значення.

Список використаних джерел

1. Дубогай О., Євтушок М. Тенденції розвитку оцінювання фізкультурно-оздоровчих досягнень студентів. Фізичне виховання, спорт і культура здоров’я у сучасному суспільстві. Луцьк: ВНУ, 2008. Т. 1. С. 99-104.
2. Розробка організаційно-педагогічних основ формування здорового способу життя і фізичного вдосконалення молоді навчальних закладів Міністерства освіти і науки України, номер державної реєстрації НДР0104U003290.
3. Семенов Б. Обґрунтування змісту професійно-орієнтованої фізичної підготовки студентів факультету харчових технологій. Фізичне виховання, спорт і культура здоров’я у сучасному суспільстві. 2012. № 2(18). С. 191-194.
4. Фотинюк В. Г. Професійно-прикладна фізична підготовка як ефективний засіб готовності студентів до майбутньої діяльності за фахом. Вища освіта України. Тематичний випуск «Інтеграція вищої школи України до європейського та світового простору». К., 2012. № 1. С. 436-442.
5. Al-Hariri M.T. Utilization of internet by health colleges students at the University of Dammam. Journal of Taibah University Medical Sciences. 2015;10(1):66-73.